

ביצה מ – סיום מסכת ביצה

משנה.

המקרה	הדין
מי שהיו פירותיו בעיר אחרת וערכו בני אותה העיר להביא אצלו מפירותיו	לא יביאו לו
ואם ערב הוא	פירותיו כמוהו
מי שזמן אצלו אורחים	לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב

המפקיד פירות אצל חברו

רב	שמואל
כרגלי מי שהפקידו לו	כרגלי המפקיד

ניסיון להבין דבריהם על רקע מחלוקת אחרת: לימא רב ושמואל דאזדו לטעמייהו: דתנן (בעניין נזקי ממון):

חכמים	רבי
אם הכניס ברשות - בעל החצר חייב	לעולם אינו חייב עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור
ואמר רב הונא אמר רב: הלכה כדברי חכמים – מי שהפקידו אצלו הוא אחראי	ושמואל אמר: הלכה כרבי – בעל החצר הסכים להכניס אבל לא לשמור. כנ"ל במפקיד פירות – הוא הסכים לשמור אבל לא לעניין תחום.

דחייה:

רב	נזק	תחום
דבסתמא לא קביל עליה נטירותא – ולכן רבי לא חייב	אבל הכא - הא קביל עליה נטירותא	
דניחא ליה לאיניש דניקום תוריה ברשותיה דבעל חצר, דאי מזיק ליה לא מיחייב – ולכן חכמים חייב בעל החצר	דניחא ליה לאיניש דליקום פיריה ברשותיה דחבריה? ברור שהוא רוצה שיהיו בתחומו!	

קושי על רב ממשנתינו: תנן: **ואם ערב הוא - פירותיו כמוהו**. אי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי ערב הוא מאי הוי? תירוץ: אמר רב הונא, אמרי בי רב: כגון שיחד לו קרן זוית.

עוד קושי על רב ממשנתינו: תא שמע: **מי שזמן אצלו אורחים - לא יוליכו בידם מנות, אלא אם כן זכה להם מנותיהם מערב יום טוב**. ואי אמרת כרגלי מי שהפקידו אצלו - כי זכה להם על ידי אחר מאי הוי?

תירוץ 1: הכי נמי, כיון שזכה להם על ידי אחר - כמי שיחד לו קרן זוית דמי. תירוץ 2: ואיבעית אימא: זכה שאני ממקרה שהפקיד

מעשה: רב חנא בר חנילאי תלא בשרא בעברא דדשא.

חלק 2	חלק 1	
ואי אינהו תלו לך - לא תשקול	אי את תלית - זיל שקיל	פסיקת ההלכה של רב הונא קושי
אמר ליה רב הלל לרב אשי: ואי אינהו תלו ליה לא שקיל? והאמר שמואל: שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם!	ואי איהו תלא מי שקיל? והא רב הונא תלמיד דרב הוה, ואמר רב: כרגלי מי שהפקידו אצלו!	
	שאני עברא דדשא, דכמי שיחד לו קרן זוית דמי.	תירוץ
אמר ליה רבינא לרב אשי: ואי אינהו תלו ליה לא שקיל? והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי דוסא! והמוסר בהמה לרועה, אף על פי שלא מסרה לו אלא ביום טוב - הרי היא כרגלי הרועה! רק אם יש רועה אחד בעיר אבל יש שני רועים, כרגלי הלוקח כי לא ידע לפני יום טוב למי ימסור		קושי 2
אמר ליה רב אשי לרב כהנא: ואי אינהו תלו ליה לא שקיל? והתנן: הבהמה והכלים כרגלי הבעלים! והבשר שתלו לא נחשב פקדון בכלל!		קושי 3

הבנה אחרת בסיבה לפסיקתו – לא קשור לתחומין בכלל: אלא, שאני רב חנא בר חנילאי דגברא רבה הוא וטריד בשמעתיה, והכי קאמר ליה: אי את תלית - אית לך סימנא בגווייה ולא מסחת דעתך מניה - זיל שקול, ואי אינהו תלו לך - מסחת דעתך, ולא תשקול.

משנה. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין ושוחטין את הבייתות.

שאלה על דברי המשנה: למה לי למימר משקין ושוחטין?

תשובה: מילתא אגב אורחיה קא משמע לן, דלשקי אינש בהמתו והדר לשחוט, משום סרכא דמשכא.

מדבריות	בייתות	
הלנות באפר	הלנות בעיר	לפי המשנה
כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום וכל שיוצאות בפסח, ורועות באפר, ונכנסות ברביעה ראשונה	כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום	לפי הברייתא לדעת חכמים
כל שיוצאות ורועות באפר, ואין נכנסות לישוב לא בימות החמה ולא בימות הגשמים	כל שיוצאות ורועות חוץ לתחום, ובאות ולנות בתוך התחום וכל שיוצאות בפסח, ורועות באפר, ונכנסות ברביעה ראשונה	לפי הברייתא לדעת רבי (רבי יהודה הנשיא)

קושי על רבי יהודה הנשיא שסובר שאסור לשחוט מדבריות משום שהם מוקצה: ומי אית ליה לרבי מוקצה? והא בעא מיניה רבי שמעון בר רבי מרבי: פצעילי תמרה לרבי שמעון מהו? אמר לו: אין מוקצה לרבי שמעון אלא גרוגרות וצמוקין בלבד.

תירוץ 1: הני נמי כגרוגרות וצמוקין דמי.

תירוץ 2: לדבריו דרבי שמעון קאמר, וליה לא סבירא ליה.

תירוץ 3: לדבריהם דרבנן קאמר להו: לדידי - אין מוקצה, אלא לדידכו - אודו לי מיהת היכא דיוצאות ורועות בפסח ונכנסות ברביעה ראשונה דבייתות הן. ואמרו ליה רבנן: לא, מדבריות הן.

